

Miroslav Sehnal / Břetislav Uhlář

HODINU POD DRNEM

(Ne)konečné scény s hormony a geny

Miroslav Sehnal / Břetislav Uhlář

HODINU POD DRNEM

(Ne)konečné scény s hormony a geny

2014

ŽAR

POD DRNEM

Ležel jsem nahý na posteli, někde v hrudi mi tlouklo srdce, klokotalo, jako kulička v soudcovské píšťalce. Obklopovalo mě ticho a tma, slyšel jsem jen vlastní, zrychlující se dech. Dveře do koupelny se nehučně otevřely, vystřelil obdélník světla, rozprášil se v množství miniaturních světlušek. Zíral jsem fascinovaně do nitra koupelny, ostrá záře přitahovala oči, vysávala je jako tajemný tunel, lapající duše nebožtíků. Snažil jsem se ovládnout strach, ale nešlo to, plíce mnou lomcovaly s razancí běsnícího zvířete. Vodní matrace pode mnou se lehounce rozvibrovala, chvěla se jako při mírném zemětřesení, jehož epicentrem bylo mé rozechvělé tělo. Z koupelny vyšla Marie, nechápal jsem, kde se tady vzala, dávno jsem ji pohřbil, zahrabal pod letitou vrstvou vzpomínek. Najednou stála přede mnou, stejná jako před lety, vystoupila z magického tunelu, z jiné časové dimenze. Vyzařovala z ní vášeň, fosforeskující aura, nasáklá dráždivým pižmem. Pohybovala se zvolna, plula světlem jako anděl, posel smíření a smrti.

„Přišla sis pro mě?“ vydechl jsem ohromeně.

„Neboj,“ usmála se, „bude se ti to líbit.“

V hlase měla příslib nepoznané rozkoše.

Zastavila se těsně u postele, její tělo halil jen průsvitný závoj z lehkých, lesklých vláken, třpytících se jako orosená pavučina.

„Musí to být?“ šeptal jsem v obavách. „Jsem opravdu ten pravý?“

Mlčky přikývla, zachvěla se vášní, župan jí sklouzl po hladké kůži jako voda po mastném skle.

„Vím, že to chceš,“ mhouřila toužebně oči, „nic jiného si už dávno nepřeješ.“

Sunula se ke mně po čtyřech jako hladová kočka, rozvlnila vodu v matraci, houpal jsem se všemi směry, až jsem dostával závrať. Na hrudi mě zašimraly její rozpuštěné vlasy, ucítil jsem dotek měkkých teplých nader.

„Marie, prosím,“ snažil jsem se odolávat vzrušení, „bojím se, nechci ještě umřít.“

Rozkoš se stupňovala a nešlo ji už zastavit. Nezadržitelně ze mne vystříkla v okamžiku, kdy se u postele objevil strýc Vašek. Vynořil se zničehonic ze tmy, pomalu se ke mně naklonil, tvář, zarostlou plnovousem, křivil zhnusáním.

„Nekňuč,“ okřikl mě, „fňukals celý život, tak aspoň chcípni jako chlap!“

Prudce jsem se posadil, očima doširoka otevřenými jsem pátral kolem sebe. Byl jsem sám, zmizela i vodní matrace, kterou nahradila molitanová. Pootevřeným oknem jsem slyšel hlasy probouzejících se ptáků. Měl jsem na sobě flanelové pyžamo s modrými proužky, kabátek s velkými kapsami a plandavé kalhoty s volnou gumou v pase. Látka kolem rozparku byla čímsi vlhká a lepkavá.

Proboha, snad jsem se neudělal?! Ve třinácti budiž, ale v padesáti? Oluce, opuce... Hergot, vždyť ani nevím, jak se to jmenuje! Míň trapné by bylo, kdybych se pochcal. Nepříjemné, ale snesitelné. Urolog by mi per rektum vyšetřil prostatu, měl bych sice v prdeli jeho prst, ale bylo by to normální, adekvátní věku. Noční ejakulace, to je ovšem nářez! Jsem úchyl. Nakonec mě přistihnou, jak v parku šmíruji milenecké páry a před školkou slintám z děvčátek v krátkých sukýnkách. Vykastruji mě a strčí do basy...

Leknutím jsem poskočil, o nohu se mi oťelo něco chlupatého. Vrazilo mi čenich mezi kolena a dralo se mi na klín. Krátkosrstý jezevčík, rezavě hnědá fenka.

„Sakra, Kláro,“ odstrčil jsem ji, „chceš si to se mnou rozdat?“

Nejhorší ze všech pocitů, které jsem po rozvodu s Marií zažíval, bylo ponížení. Snažil jsem se ho zbavit, zoufale jsem hledal způsob, jak zapomenout. Střídal jsem ženy, rozvedené i vdané, tlusté, vyzáblé, ošklivé i hnusné, nepochopené, zneuznané, trpící. Dával jsem jim naději a pak si se zadostiučiněním vychutnával jejich další zklamání. V okamžiku, kdy si na radiátor v mém bytě daly usušit kalhotky nebo si do koupelny přinesly zubní kartáček, vztah končil, stal jsem se zaneprázdněným a nedostupným, telefon jsem nastavil tak, aby po prvním zazvonění přešnul na záznamník. Historie všech vzkazů by se dala shrnout do několika slov. Cukrování, prošení, bědování, vyhrožování,

nadávký. Dámským kalhotkám a zubním kartáčkům jsem vyhradil spodní šuplík komody. Líbilo se mi pomyšlení, že jsem zde původně ukládal fotky s Marií, které jsem po rozvodu spálil. Trochu zvrhlé, ale fetišista nejsem, nijak s těmi předměty neonanuji. Vybočením z běžnosti byla Klára, horlivá stoupenka Greenpeace, která dřív než zubní kartáček přinesla do bytu štěně. Kromě toho mám dojem, že si zuby vůbec nečistila. Kalhotky nenosila určitě. Ona jediná by mě nadšeně přesvědčovala, že škrobovitá skvrna na mém pyžamu není hanbou, ale zázrakem velkolepé přírody. Před Klárou jsem se zapírat nemusel, odjela chránit velryby dřív, než jsem ji vyhodil. Místo kalhotek mi zanechala psa. Zprvu mi vadilo, že nejde nacpat do šuplíku mezi ostatní relikvie, ale nakonec jsem si ho docela oblíbil.

Ejakulát vysychal, začínal nepřijemně svědit. Svlékl jsem se z pyžama a vlezl si pod sprchu. Venku bylo šero, brzká ranní hodina. Slušní lidé spí a normální se vracejí z flámu. Věděl jsem, že už neusnu, jen bych se na posteli vztekle převaloval. Usedl jsem k počítači a připojil se k internetu. Noční ejakulace, napsal jsem do vyhledávače. Google mi během vteřiny nabídl desítky odkazů. Žádná oluce nebo opuce... Poluce, tak se můj problém nazývá. Vyskytuje se u jinochů v pubertě, nejde o nemoc, ale běžný jev dospívání. O přirozených odchylkách, projevujících se v pozdějším věku, nebyla v textech ani zmínka. Mít v padesáti poluci není tedy zázrak, ale diagnóza.

Snažil jsem se hledat řešení, pátral jsem v radách, určitých pubertákům. Co pomůže jim, může přece posloužit i mně. Léč byl jediný. Nemám se stydět masturbovat. Hlavou mi prolétla představa, jak si před spaním honím ptáka, a udělalo se mi nevolno.

Vykastrujte mě, popravte, spalte!

Ale co když je to jinak? Možná jsem výjimečný. Doposud nepopsaný případ chlapa, kterému se po padesátce omlazují hormony.

Příroda mi nabízí novou šanci.

Marii jsem patnáct let neviděl, ale vždycky jsem si přál, ať se ke mně vrátí. U rozvodu ji zastupovala právnička, jasná feministka. Oznámila soudu, že její mandantka ke mně cítí nepřekonatelný odpor, což pronesla s despektem a hrdostí, jako by skrz mě utrhla koule celému vesmíru.

„S ženskou dobře, bez ní ještě hůř,“ filozofoval strýc Vašek, když se dozvěděl, že jsme se s Marií rozvedli. „Stejně vám to prorokovala celá rodina.“ Narážel tím na zděšení, které zasáhlo naše klany ve chvíli, kdy jsme zveřejnili, že se chceme brát v květnu. „Přivoláte na sebe neštěstí,“ lomili pověřčivě rukama. Stoicky to vzal jen strýc Vašek. „Leden nebo květen,“ pokrčil rameny, „stejně si dříve nebo později vjedete do vlasů.“ Sám se spustil jen jednou, s mladou studentkou z Brna, která k nim na vesnici přijela na letní brigádu. Porodila mu dceru, kterou nikdy neviděl. Komunikoval s ní jen prostřednictvím

poštovních poukázek, pokaždé na začátku měsíce, kdy posílal do Brna alimony. Chlapi v hospodě se mu posmívali, že bude zapsán do Guinnessovy knihy rekordů jako borec s nejdražším štouchem na světě. Marie ho měla z naší rodiny nejraději, nevím, čím jí imponoval, mně připadal vždycky nabručený a neomalený. Nejspíš si ji získal pozdravy z vesnice, těžkými balíky s ovocem a masem ze zabijačky. Existovala šance, že strýce někdy navštíví.

„Vyříd' jí, že se omlouvám a stále na ni čekám,“ prosil jsem ho.

„Nekňuč,“ odbyl mě, „fňukáním neudržíš ani psa u boudy.“

Nenáviděl jsem ho, a současně mu záviděl jeho sílu a nezranitelnost. Naše osudy si byly podobné, vlastně se lišily jen nepatrně. Oba jsme zůstali sami, opuštění milenci, bezdětní otcové. I když se strýc na rozdíl ode mě neoženil, věděl jsem, že se tenkrát do mladé brigádnice opravdu zamiloval. Pro studentku byl ovšem jen rozmarem, letním povyražením, které se nečekaně zkomplikovalo. Nikdo nechápal, proč nešla na potrat. Strýc si vsugeroval, že to s ním nějak souvisí, podle něj bylo jen otázkou času, kdy se i s dcerou objeví na prahu jeho pečlivě udržovaného domku. Posílal alimony poštovní poukázkou, já bankovním převodem. Podstatnější rozdíl mezi námi nebyl. Přesto mi připadalo, že je na tom líp. Přijímal život s klidem a nadhledem, což jsem já nedokázal.

Oběsil se.

Otřásla mnou zimnice, před očima se mi na zlomek vteřiny vynořila Marie. Fatální chvilka, při které jsem uvěřil, že i můj osud se naplňuje. Vstal jsem prudce od stolu, zatočila se mi hlava, zavrával jsem a zakopl o psa, který se mi choulil u nohou. Zakňučel a uskočil.

„Pitomče, vždyť se o tebe přerazím!“

Venku se už rozednilo, z věšáku v předsíni jsem sundal vodítko. Klára pochopila, k čemu se chystám, poskakovala a vrtěla radostně ocasem.

„Jen se nezblázni,“ uklidňoval jsem ji.

Karabinku na konci vodítka jsem připnul k jejímu obojku.

„Jdeme značkovat,“ otevřel jsem dveře.

Ulice byla tichá, téměř liduprázdná. Potkával jsem jen ospalé a netečné jedince, kolem kterých pobíhali psi. Přešlechtění pudlíci i nedefinovatelné směšky, dychtící zabořit čenichy do zaprášené trávy, prozkoumat kmen stromu nebo se vzájemně pozdravit mírným naježením a do výšky ztopořeným ocasem. Vyvenčovaly je hlavně ženy, choulily se do pláštů a tlustých svetrů, připadaly mi jiné, než jaké jsem potkával v restauracích. Mdlé a šedivé, bez řas a očních stínů, svíraly křečovitě chudokrevné rty, jako zombie z hororového filmu. Lhostejné, povadlé, bez opravdové touhy žít. Čišela z nich opuštěnost, která nijak nesouvisela s jejich rodinným stavem, vdané, roz-

vedené či vdovy, všechny obklopovala stejná nevýrazná aura, prozrazující rezignaci a zahořklost. Zaujala mě žena s pudlíkem, neurčitý věk, pěstěná, trochu patetická, ale vysílající signály. Ještě to nevzdala, chtěla se líbit a vábit. Mohl bych ji oslovit, vrátit hormonům harmonii, vyléčit poluci, zažehnat přízrak potupné onanie. Pudlík právě vypustil bobek, žena zjistila, že ji pozoruji, sáhla rozmrzele do kapsy bílé bundičky pro papírový kapesník. Chtěla sebrat exkrement a zanést ho spořádaně do odpadkového koše. Sotva se sklonila, hrábl pudlík energicky zadními nohama. Rozmetal hovínko důkladněji než hospodský ventilátor, žena měla rázem pihovatý obličej a dokonale kropenatou bundičku.

„Prase!“ zkoprněla a vyslala ke mně vyčítavý pohled.
Moje vina.

Kdybych na ni tak blbě nečuměl, nechala by hovno ležet v trávě.

Subtilní Vietnamec lomcoval plechovou roletou na dveřích bistra Hanoj. Konečně povolila a s rachotem vy-létla vzhůru. Pozorovaly ho dvě ženy, pravidelné ranní vyvenčování z nich udělalo kamarádky. Jedna měla v ruce noviny, zakoupené v nedaleké trafice. Zaujal ji článek, o kterém si teď obě pobaveně špitaly.

„Už otvíráte?“ zeptaly se Vietnamce.

„Jo,“ přikývl uctivě, „us otirame.“

Ženy na sebe pohlédly, beze slova se usnesly, že v bis-

tru společně posnídají. Uvázaly své dalmatiny k tlustému drátu hromosvodu a vešly dovnitř. Pozoroval jsem je přes velkou skleněnou výlohu, usedly k umakartovému stolu a pojídaly hamburger. Hanoj, jak stylové! Dalmatinci si byli k nerozeznání podobní, disproporci jsem zaznamenal, až když se jeden na druhého snažil zezadu naskočit. Ženy za sklem s chutí přežvykovaly, vypadaly jako kompars, najatý pro živou reklamu. Zavadil jsem o ně pohledem a zakručelo mi v žaludku. Omotal jsem vodičko kolem odtokové roury okapu, Klára zjistila, že ji opouštím, a upírala na mě vyčítavý pohled.

„Vydrž a buď hodná,“ domlouval jsem jí. „Páneček má hlad. Musí se napapat.“

Bistro protínal dlouhý pult, za kterým se usmíval drobný tamánek. Nad pult mu vyčuhovala jen hlava.

„Budete si žát?“ rozjasnil obličej.

Vzpomněl jsem si na televizní reklamu, v níž do asijské restaurace vstoupí distingovaná dáma s čivavou v náruči. „Můžete mi pohlídat Bobíka?“ táže se bodrého Číňana. „Bobika,“ přikývne Číňan uctivě a odnáší pejska, zatímco dáma usedá ke stolu. Číňan se za chvíli vrací a s blaženým úsměvem pokládá před dámu stříbrný podnos. S úklonou nadzvedne poklici. „Bobika,“ pronese s hrdostí šéfkuchaře. Dáma vyjekne a omdlí.

„Jednoho Bobika,“ objednal jsem si s vážnou tváří.

Tamánek ani na okamžik nezaváhal.

„Ano,“ přikývl horlivě. „Kecup nebo hoscici?“

„Kečup.“

Kovovými kleštěmi vytáhl z fritézy smažený ovál mletého masa a vložil ho mezi velkou rozkrojenou housku.

„Bobika,“ podal mi přes pult hamburger.

Asijci jsou šťastní lidé. S ničím si nedělají těžkou hlavu. Koupil jsem si ještě džus, abych měl Bobika čím zapíjet, a usedl ke stolu blízko rozmlouvajících žen. Nešlo je neposlouchat. Hodnotily titulní stránku bulvárních novin, politika jménem Macek vyfotil paparazzi, jak úplně nahý, v podřepu, sbírá z trávy na své zahradě spadaná jablka.

„Kdyby měl ten Macek pořádného macka,“ svěřoval se pobavený alt, tak by mu tady dole čouhal.“

„Macek bude spíš technik,“ chichotal se soprán. „Malý pindík a šikovní jazyk, ha, ha!“

„Stejně je to divný. Podle mě si Macek a ta jeho nána fotografa sami pozvali. Jinak to není možný. Taková náhoda!“

„Co vy víte, třeba exhibuje každý den. Bez toho nemá erekci, chápete?“

Přežvykoval jsem sousto, mleté maso, vsunuté mezi půlky ohřáté housky, mi připadalo nasládlé. Vyslal jsem pátravý pohled ke kulaté černovlasé hlavičce, vykukující nad pultem.

„Prima Bobik,“ pokynul jsem tamánkovi.

Měl radost, že mi chutná.